

Солидарността в Европа-

безценно наследство за бъдещите поколения

Човешката солидарност, зародила се още във вековете на ранното християнство и подкрепена от примера на Иисус, преминала през страшните изпитания на Средновековието с неговите повсеместни епидемии, войни и всеобща мизерия, намерила едно от върховните си проявления в създаването на Свещения съюз, днес има вече други измерения в лицето на Европа.

Една нова обединена Европа!

Която се превръща в пример!

Която може да се превърне в еталон за единство.....

Историята на съвременна обединена Европа е кратка.

Идеята за нея също се ражда в трудни години – годините на глад и мизерия непосредствено след Втората световна война.

И може би точно за това тя също побеждава трудностите на десетилетията, съмненията на неверниците и отрицанието на отделни народи и класи, за да доказва с всяка измината година, че е жизнено необходимо да бъдем заедно, единни и подкрепящи се съмишленици. Солидарността е най-висшият дар, присъщ само и единствено на хората, тя е триединството-Вяра, Надежда и Любов.

Християнската любов както към ближния, така и към врага, придобива особена тежест и сериозност през вековете. Тя се изгражда върху идеята за братство между всички люде. Ето защо нашата солидарност не е чувство на симпатия, а е нравствен дълг. Християнската любов обхваща човека във всички негови прояви. Тя е безкористна и търси доброто в ближния заради

самия него, а не заради ползите, които извличаме от него. Солидарността като любов има безмерна духовна и нравствена стойност. Ето защо тя е дар за човека. Всеки трябва да се стреми да го придобие, да го носи в себе си като пламък, който няма да угасне. Това е първата стъпка към единството- безкористна любов.

В противоположност на еврейската заповед да любим ближния си и да мразим врага си, съвременната солидарността ни връща към думите на Христос „Обичайте враговете си”. Прекрасен пример за истинската солидарност и любов към враговете е дал Христос. На голготския кръст в непоносими страдания Той се молил на Бога да прости на враговете Му.

И тъй, солидарността-любов между хората е най-висша човешка добродетел.

В по-новите времена можем да разгледаме солидарност като надежда, без нея животът не може да съществува. Затова идва и идеята за създаването и на човешки общности. В тях хората имат общи ценности и надежди. Те се подкрепят и в радост, и в беда, пренебрегвайки своите различия. Както си приличат в ценностите, така и се обединяват в различията. „Надеждата умира последна”, гласи една известна поговорка, а ние вярваме на народната мъдрост.

И така надеждата на здравия разум още съществува, че някой ден, макар и с многото различия и прилики, народите ще се обединим в едно цяло – едно голямо семейство, и когато имаме нужда едни от други, ще се вглеждаме в миналото, ще търсим общ път, който да извървим заедно. Защото сме преди всичко ХОРА!

Солидарността като надежда за бъдещето не умира. Тя остава, тя е вечна като самия живот. Тя е единствената вяра за разбирателство и подкрепа между поколенията. Това е тя – надеждата за солидарност.

В забързаното всекидневие хората все повече се завръщат към извечните, стари и незабравими ценности на християнството-да си помагаме, да се раздаваме, да подаваме ръка на другия – на нашия събрат, когато има нужда от помощ, но без да очакваме в замяна нещо. А дотук казаното, илюстрира моята вяра в бъдеща Европа.

За да може солидарността да не бъде само дума, а да бъде действие, не да пишем , а да показваме резултати. Дори светът да няма друга алтернатива, за да просъществува, за да пребъде, трябва само и единствено -Да съхрани нея, солидарността, като триединство ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ!

Джесика-Александра Туджарова, VIII А клас

ЗПГ Климент Тимирязев – гр. Сандански